

Tady je Matěj Skalický a tohle je Vinohradská 12.

90 let, nic a teď na jednou má policie pravděpodobného vraha. Jak je to možné?

Případ Vraždy otily je vranské a pomníčky české kriminalistiky.

Pátrání popravdě zaváté prachem s dokumentaristou a autorem podkázty kriminalka Mirkem Van Jurou.

Dnes je pátek 29. září.

Dobrý den Mirku, pítejte v Vinohradské 12.

Dobrý den, díky za pozvání.

Bratislava Československou.

Osobní vlak 302 přivezl sprahy podivné zavazadlo, nikdo se k nim nemá, po jeho otevření je jasné, proč uvnitř točíž hlava ženy uprostřed pár u řízlých nohou.

Kusitěla jsou zabalené do takové bílé látky.

Kusit co chybí, to znamená, trup a ruce jsou později toho dne objeveny v rychlí kus Prahy do Košic.

Policejní vyšetřovatele zjistí, že jde o otily v ranskou slovenskou prostitutku, která žila v Praze.

Kdo jí zabil, nemají tušení a tak to zůstané po celých dlouhých 90 let, až do roku 2023.

My jsme přesvědčení na základě toho všeho, co jsme vlastně vystudovali a analíza selský rozum, profesní zkušenost,

které v tom byli zapojení bývali policisté, že tím v rachem je Rotmistr pěkný.

Jak to, že teď už víme s velkou pravděporobnosti, kdo byl v rachem?

Tak musím tedy říct, Matěji, že tohle je vlastně spíš otázka na jednoho z nejlepších historiků, co se týká policie Radka Galaše.

Celé nám to převrátil pitevní protoko, který jsme našli.

První nebyly seky do hlavy, ty byly vedeny až protiležící osobie a hlavně umírající.

Příčenu v smrtě bylo vykrváčení z hluboké řezné rány na hrdle.

Prostě, když to řeknu lajtsky, o ty lěvranská byla podřezána.

Ten vlastně zatím stojí, zatím zveřejněním, není zatím sám, ale on byl a je takový motor.

To je ředitel současný, ředitel muzápolice České republiky.

Teď vlastně neská ide by ti pachatele žili, tak už s tím stejně nikdo nemůže nic dělat.

Ale je to výsledek, v podstatě, který říká, ale nikdy, nikdy to nechávejte, ale že těn tak.

A věnujte se tomu klidně v rámci svého volného času bádejte, zjišťujte, protože ono pro nás to nebylo jen...

A musím také říct, že my jsme si o tom sratkem povídali někdy, no před mnoha, mnoha, mnoha lety.

Do konce si myslím, že ten nápad, ale opravdu jsem to sratkem ještě neprobíral.

Mu tehdy podsunula naše tehdejší výborná scenáristka, tedy naše kolegině, nynější hejtmanka středu Českou, které je Petra Pecková.

Tato těž pro nás, pro tenkrát jsme se jmenovali tíšňová linka, byli jsme na České televizi,

tak ta jako scenáristka od nás dostala výmečný případ, to byla právě o té lije vranská.

To je prostě a byl, musím říkat, pomník českosolenské kriminalistiky, tak toho jsme nemohli měnout.

A tenkrát ona nám vyprávěla, já jsem se tam byl také později podívat,

jak v podstatě jsou ještě ty krvavé skvrny na kufru, který je mimo chodem v muzeu vystaven.

Snadně říkala, že viděla i vlasy, které měla o té lije vranská v těch rukách,

jsou to nepodložene informace, to si jen tak vzpomínám, ale není to nic neobvyklého,

protože tehdy za první republiky se takovéhle v uvozovkách věci dávali do spisu,

dalo se to prostě do obálky a dalo z to do spisu.

A právě ta Petra tenkrát říkala, myslím, že i Ratkovi nešlo by DNA z toho zít. A já si osobně myslím, že možná to byl takový poput, ale jinak radek ten se tím případem zabýval asi od té doby, co otevřel od, že on je toho pravdu chodící kronika všech zločinů českosolenské i teď české kriminalistiky.

Myslím, že tehdy už on mě říkal to, co teď vlastně zveřejnili na základě těch důkazu, které mohli získat.

Ale myslím, že on můž si to myslel dávno.

To znamená, já ho teď budu citovat z méněho radka Galaše.

Sme na 80% přesvědčení o tom, že na Vraždě se přímo a významnou měrou podílel Rotmistr Josef Pěkný a přímo účastníci Nelyspolu pachatelku, byla Antonija Koklesova, to byla snad tehdejší, ne, přítelky neupleně, ale také milenka na jednu dvě, tři noci právě Rotmistra Pěkného.

Znamená, po těch 90 letech tu máme dvě jména, dvou hlavních podesřelích a usvičilo je patrně den a...

Tam jsou samozřejmě u ty otíli ještě další věci, ten Rotmistr měl například byt svanou, což bylo neupvyklé v té době a hned ten byt opustil, aniž by měl náhradní byt, například to všechno mě Radek Tenkrát už vyprávěl, oni měli zmapovanou vlastně tu celou cestu ty otíli, v podstatě po pěti minutách, takže to všechno už tenkrátně říkal, teď to vlastně zveřejnil a vrátím se k tomu DNA, to je opravdu čím dál víc nebo bylo to, čím dál víc stěžení.

Pod' vejte, my máme jeden případ, teď ho budeme spracovat do kriminalky, máme ho myslím už i v legendách kriminalistiky, meno je se to DNA odložená spravednost a tam tuším po 13 letech středu čiští kriminalisté dokázali najít v raha.

To DNA nebylo úplně automatika, ještě za sociálizmu, tuším, že byla jediná laborator, která to dokázala spracovat někde v Bratislavě, postupně pak doktor Vaněk a brouček to začali dělat tady u nás v kriminalistickém ústavu, bylo to v plenkách, tak to musím říct, ale je dobře, že už se tenkrát tedy zbíralo i na začátku 90. let, tuším, že ten případ, který teď popisuje je z roku 92, bylo to ve středu české obci Klučov a tam byly zavražděny tři ženy, matká dvě cery a stalo se to takzvaným pomníčkem.

Policie označuje případy, které nedokázala vyřešit, mnohdy i třeba tušila, že kdo je v rach, ale nedokázala to dokázat, tady ani nedušila, tak je nazívá pomníčky a proto středu čiští kriminalisté tehdy založili pomníky, to znamená skupina policistů, detektivů, se začala znovu vracet případům, které nebyly vyřešeny, to byl jeden z těch pomníků a oni po 13 letech na základě DNA dokázali, najít vrha a dokázali ho u světčit.

Ten vrach musel být absolutně překvabený, protože on žil jako

správný fouzovkách recidivistát, to znamená zrovna seděl,
někde byl zadržen v brně za znásilnění,
oni mu tenkrát odebrali DNA a právě protože tehdy v tom roce 92
se DNA odebíralo, začalo se odebíra a to jeho sperma se smrazilo,
protože tam pak nastal, to by popsal pan doktorovaně klépe,
tak výzloma začalo se to jinak vyhodnocovat, ale protože měli ten důkaz
zmražený, tak ho dokázali ponovu vyhodnotit a po 13 letech
mořekly pane, byste vrach. A to si myslím, že tenkrát bylo přelomový
a od té doby je DNA, vlastně taková klasika,
jak přijede policista na místo činu, tak první co se odebíra
trasologie a já nevím, co všechno fotí se to, netáčí se to,
a pakli, že tam jsou nějaké biologické materiály, tak se odebíra DNA.
Říkám, taková klasika, ale tehdy to nebyl.
Já se pokusím prodkat to naše vyprávění,
jako takovou červenou krvavou nití, právě ten případ otíli,
v randské, vrátím se ještě k tomu, to tiž on,
v těch 30. letech před jenom překvapil tou svou neobvyklou brutalitou.
Já jsem zimnil ty dva kufry s rozřezaným tělem
na dvou takhle vzdáliných místech na Slovensku, poslané vlakem.
To se muslo nutně tisknout, snad vrazit do paměti lidí.
Dva kufry s rozřezaným ženským tělem
úschovně zala za den na nádraží Bratislavě.
Já vím, o ty lidi je randská. Už mě to taky napadlo.
To bylo posleze i s filmováno.
Prost bychom nemohli mít štěstí.
No i teď po 30. letech, třeba ten pachatel ještě žije, ne?
Branská to je pomník moderní český kriminalistiky
a pěkně zmulovatejí.
Tak si tak říkám, takhle po těch 90. letech
i vy, když dokumentujete ty novodobé pomníčky,
tak setkáváte se z podobnou brutalitou,
jak to policijní vyšetřovatele s našej, když se s nimi bavíte.
Tak musím říct, že bohužel ano.
Řekl bych, že v 90. letech to bylo častější,
ta brutalita, to se tady dělali hrozná věci.
Teď už to není snad až tak hrozná,
i když záložím na úlu pohledu, co je brutalita,
že třeba mraci králové je případ 50.
Ten zabil manželku a dvě cery také sekerou,
také v 90. letech bylo to hrozná brutální,
pokud mohu použít tohle slovní spojení
a tenkrát všichni operativci a vyšetřovatele
včetně jsou dních lékařů, kteří na tome místě byli,
tak všichni byli zaskočení.

Takže já si myslím, že když je něco tak brutální,
jako třeba ta otíl je vranská,
tak i zkušené kriminalisté jsou z toho zaskočení.
I když si nesmí dovolit být přímo při tom vyšetřování zaskočení
a něco se na sebe pouštět nějaké dojmy,
ale potom, když toho vraha dopadnou,
tak si myslím, že si přiznají,
že něco takového třeba ještě nikdy nezažily,
nebo že málo, kdy zaží.
Když se budeme bavit iště přímo o té vaší práci
a o tom i propojení s vraždou otíli vranské,
mě by zajímalo, jaké bývají impulzi k tomu,
že policie takový případ po nějaké době otevřed.
Třeba těsně před promučením, nebo po 90 let.
No, já si myslím, že každý policajt,
a teď to říkám nashvál tím slovem, nemá rád pomníčky.
Na tom případě, radkový pokud vím pomáhal i Pepalotes,
pývody šef prvního oddělení, pražské, tedy mod party.
Víte, každý policajt, když odchází do důchodu,
tak chcem jít tak zvanězistý stůl,
nechcem jít pomníček.
I když neodchází do důchodu,
ale když třeba zrovna není tolik práce,
to znamená, neřeší se tolik případu,
tak vždycky se k těm případům vrací.
A ono to někdy pomůže, mě říkají,
že se na to člověk koukne z jiného úhlopohledu,
na jenom v tom spise objeví to, co přehlížel,
nebo hodá přečí splací mu kolegovi,
ten se na něho zase podívá, a zase tam něco najde.
Proto se k tomu vlastně všichni vrací.
Já si myslím, že my máme vzápět pánbu
jednu z nejbezpečnějších zemí na světě.
A že to je i díky dobré práci policii,
a že to je i díky právě takovýmhle policajtům,
kteří to nehází za hlavu.
A v podstatě je to taková čest policijní,
aby on měl čistý stůl, aby odhalil
i třeba po mnoho letech to, co ten krát nešlo.
Systematické řešení pomníčku
to má na starosti policijní tým tempů,
s po policijním ředitelstvím.
Baví se ti lidé i o živých případech,
dokážete se jim podívat pod ruku,

jak pracují, nebo jak složité vůbec je dostat se
k tomu, abyste dokázal zdokumentovat to, co oni dělají.
Já tempus si pamatují, když ho zakládaly.
Nynější osazení tempusu asi neznám,
znal jsem dřív.
Ty pomníčky, co jsem me vymenoval u Středočechu,
ty vznikli daleko dřív, než tempus.
A myslím si, že ani to třeba nemusí tak pojmenovávat,
ale že každé krajské ředitelství,
protože vraždu té závažný zločen
vždycky řeší kraji,
krajské ředitelství,
takže myslím si, že na každém krajském ředitelství
mají něco takového, jako jsou ty pomníčky.
Víte, ono to je, samozřejmě celkově
těžké se dostat
k policistově tak, aby vám uvěřil.
My máme takovou zásadu, my vždycky dokumentujeme
případy, které nabily právní moci, jsou odsouzené,
přes to už pak nejede vlak, takže my tvrdíme,
že tam hne ten pány je vrak na základě toho, co řekl sout.
Když to nabilo právní moci, sout řekl, on je vrak,
tak my vlastně už pak jen dokumentujeme,
jak k tomu ta policie došla.
Já ještě chci trochu vyzvídat, to těži dostáváte i nějaké.
Jezdíte s těmi policisti na tam místa, činu ohledávat, je.
Funguje to tak, že my, my děláme takzvaně oblídky,
to znamená, že čas od času,
já navštívím to policijní ředitelství,
sedneme, si dáme si kafe
a moje otázka z ní je nějaký případ,
který my jste se chtěli pochlubit,
to znamená, oni nám nabízejí případy.
Ano, někdy jsou tak zajímavé a známe případy,
jako třeba v brně případ Dalgren.
Jde o 20 leteho muže,
vystupujícího na sociální sítích,
potlíménem Kevin Dalgren.
Podle policie je velmi nebezpečný
a z nepokujení jsou i obyvatelé okolných ulic.
Jedna z místních žen prozradila ředitelství.
To je pravda, že tam se zeptám já na ten případ.
Brutálně zavraždil čtyřři přípuzné,
potřehlete si vyslechne trest ve dvou mě příští.

A za to se obsuzuje.
Výmečnemu trestu od něti slobody na doživotí.
Ale je pravda, že já strašně rád
chodím třeba na pivo,
s některými policisti tam se o něčím jenem,
než o případech nebavíme.
Většinu tam s těším případy, které vím,
že nemůžeme spracovat,
ale někdy i tam najdeme zajímavý případ
a začneme se po něm pídi.
To jsou ty starší a když mám štěstí,
tak se prostě najde ještě spis,
protože archivován najdou se k němu materiály.
A člověk, který chodí z policajti na pivo,
tak ten učité ví,
že po nějaké době, když už nejde třeba
vyslechnout světky a není to DNA,
tak se musí zvolit i jiné vyšetřovací metody, které.
Ono se čím dál víc a víc prozrazuje.
Tak mědy jsme dělali jeden z prvních případů,
to byl případ z Hlynska, kde unesli malého kluka
a tehdy tam opravdu v velikánskou práce
udělali vyjednávači.
Ale protože tenkrát to byl, myslím,
nějak rusky mluvící člověk,
nebo s ruským přízvukem telefonoval,
myslím, že to byly ty 90-ky
a teď ta rodina nevěděla
a búbec policie nevěděla,
jestli ten dům nikdo nesleduje.
Tak například vyjednávači,
tatí nekijel jako pro rohlíky
a ty vyjednávači se schovali do kufru auta.
On zacouval do garáže, ty vyjednávači
na jednou byli v tom domě.
Tenkrát jsme probírali, to bylo na začátku,
třeba, když jsme začínali dokumentovat
ty případy, jestli vůbec z tohle můžeme říct,
a já jsem jem říkal,
a prož by jsme to nemohli říct,
protože prozrazujeme policijní taktiku.
A tak jsme šli stranou, když jsme to připravovali
a pustil jsem jim film vyjednávač
a tam byly takové detaily

v té policijní taktiky.
A oni, když na to koukali,
tak říkali, no, to je vlastně pravda,
tak jsme mohli prozradit,
že v podstatě oni se tam nechali
na ves v kufru auta,
a když ten únosci vždycky volal,
tak oni seděli vedle taj maminky,
která s ním diskutovala
a kreslili tuškou na papíru,
co má odpovídat a takovou pavou,
kdo dneško si to pamatuju,
a no, ne, a tak.
Takže to je třeba policijní taktika,
když začali, víme,
že každý mobilní telefon
musí dá odsledovat,
tak když to začalo,
tak jsme to také, jako ze začátku
neměli a nesměli ukazovat.
Dneska je to úplně běžná věc,
dnes v podstatě první,
co ta kriminalka udělá je,
že si zmapuje, nechá si udělat výpis
mobilního telefonu a zmapuje si,
kde ta objed' se za poselní třeba,
já nevím, 24 hodin pohyboval.
Je to už tak známá taktika,
když se v tom filmě už bylo hloupé,
kdyby my jsme to naopak neříkali,
protože by nám to nikdo neuvěřil.
Takže jsou určité policijní taktiky,
některé jsou známe,
některé jsou zase nové,
ale víte,
když jsme začali to o tylý vranskou,
klasická policijní práce
převyšetřování vraždy
se v podstatě nemění.
Ta byla za první republiky,
za Rakouska-Uherzka,
za Sociku, Itét a myslím,
a bude pořád stejná.
Vždycky bude hodně záležet na operativě,

mě vyšetřovatel,
ten má kolem sebe operativů, operativce,
to jsou ti detektivové,
to je ten Boušer a tak dále.
Já jsem si se Panu Boušer mu nazídl,
aby všechny ty výtečníky
přes ty svárdky zabáznul,
ale tenhle mu asi uklousnout.
A to si myslím,
že ano, dneska se například
operativa musí u mě co moření pohybovat na internetu,
ale aby znala svoje prostředí,
aby znala svůj region Prahu jedna
například,
tak to si myslím, že na tom
to vždycky bude stát.
Ale ten otist,
jsme přece našli my.
Jeho bohu je to hrozné.
Prostě to taktiloskopická záhada.
Říkáme vám to všechno
přísně důvěrně.
To znamná i taková taklasika,
jako jsou taktiloskopie
a otisky přistubalistika.
Jsem se setkáváte do teď.
Určitě, balistika, například
je to třeba nepřímý důkaz.
Je pachová stopa.
Teď zrovna zpracováváme jeden případ
a on tvrdil,
byl to syn,
který zavraždil své rodiče
a on tvrdil, že čtyři roky
v tom do mě už nebyl.
A jen taková, jak jsem říkal,
přijede se na místo činu
a začne ta klasika, ta rutina,
tak oni odebrali pachové stopy všude
a vnitř byla jeho pachová stopa,
toho vraha. Ale on jim říkal,
že tam čtyři roky nebyl.
Pachová stopa, jak jsem říkal,
je nepřímý důkaz, ale samozřejmě

už jim to náhrává, už alespoň
vědí, že jimlo, že už vědí,
že tam opravdu byl
a ono, to víte také z těch seriálů,
bude máte přímé důkazy
a nebo když je uzavřený krok
nepřímý důkazu, tak to spravedla
soud uzná jako přímý důkaz.
Tak pomíčky,
přinesl do té debaty takové zajímavé
solovo mě by zajímalo kolik těch pomníčků.
Ještě v Šuplících České policie je
my asi nemůžeme kvantifikovat,
ale o takových těch známích
o těch se asi víne, třeba vražda mrázka.
Je pomníček a pomníček,
někdy opravdu nevíte,
někdy ty policisté vědí,
ale nenášli důkazy,
prostě přesto vlak najede. Spravedla,
když chybí obět,
tak nemůžete
říct, že ten člověk někoho zavražděl.
Když nemáte tu obět,
tak on je pomníček a pomníček.
Vražda mrázka to jeden z případů,
do kterého my se nechceme pouštět,
protože tamto zavání tyti vyššími patry
a tak dále to bych nechal na jiných
investikativních novinářích. Však se to ho chopili
a myslím si, že nešpatně,
ale určitě pár pomníčků
každé ředitelství má,
ale řeknu vám, upřímně takový
takový velký, když teda pomíneme
třeba mrázka, tak mě ani ne napadá
však. No něco, co by se vám
honilo takhle přetusnutím hlavou,
že byste nehopelně vyšetřil,
ale chtěl třeba spracovat to vyšetřování,
mě ještě napadá třeba bombový útok
na Stodomětském náměstí
v roce 1990, ten taky nebyl vyšetřen.
Nebo procházka,

že jo, to je takový...
To je člověk, který ukradl
půl miliardy. Největší krádeš
století zmizelo přes půl miliardy korun
a to stresloru Bezpečnostní agentury
4S Cash Services.
Pozluději, policie začíná trána.
A pocletě nikdy ho nechytili.
A ten my jsme spracovávali jen tak,
jako by málo, protože
z našeho pohledu k tomu
nic moc není.
Z rekordní kráde, že policisté
podezírají zaměstnance firmy 30.30 letého
Františka Procházku,
jde o historické největší sumu,
která byla v Česku odcizena.
Najel si dodávku, pracol
v Bezpečnostní agentůře
myslím, že to je největší loupěš u nás.
Sebral se,
když se to zjistilo, tak on už někdy odlítal
někde z Frankfurtu letadlem,
tam ho vyfotila kamera
a on drží v ruce kufr,
kam se rozhodně půl, miliardy
nevešlo.
Takže, ty peníze museli
zůstat někde tady, peníze se nikdy
nenašli a
Procházka si chodí po světě.
Lovci Labeck, fůvozovká,
to znamená to oddílení na policie
prezidu, mě říkalo,
že ho stejně jednou dostanou.
Kdo ví, jestli ještě žije,
se říkám já, rozhodně
to je takový pomníček, kde jsou ty peníze,
říkám si.
No, kdo ví, možná se o tam dozvíme někdy
příští radě kriminálky,
nebo za 90 letaš policiejni muzum
zase bude mít nějakou tiskou konferenci.
Vyrkům moc díky, že jsme si o tom mohli

takhle společně popovíjíte.

Děkuju.

Tohle už je všechno z Vinohradské 12.

Z pravodejského podkáztu českého rozhlasu.

Dnes s Mirkem Vanjourou

dokumentaristou, autorem

televizních a rozhlasových pořadů

o policijní práci.

Mimo jiné je to i tvůrce podkáztu kriminálka.

Vinohradská 12

tu bude i po víkendu.

Máme nachystaných pět nových témat.

Pět zajímavých hostů.

Najdete nás ve všech podkáztočných aplikacích

i třeba na webu www.irozhlas.cz

Na slyšenou v podmědí.

www.irozhlas.cz